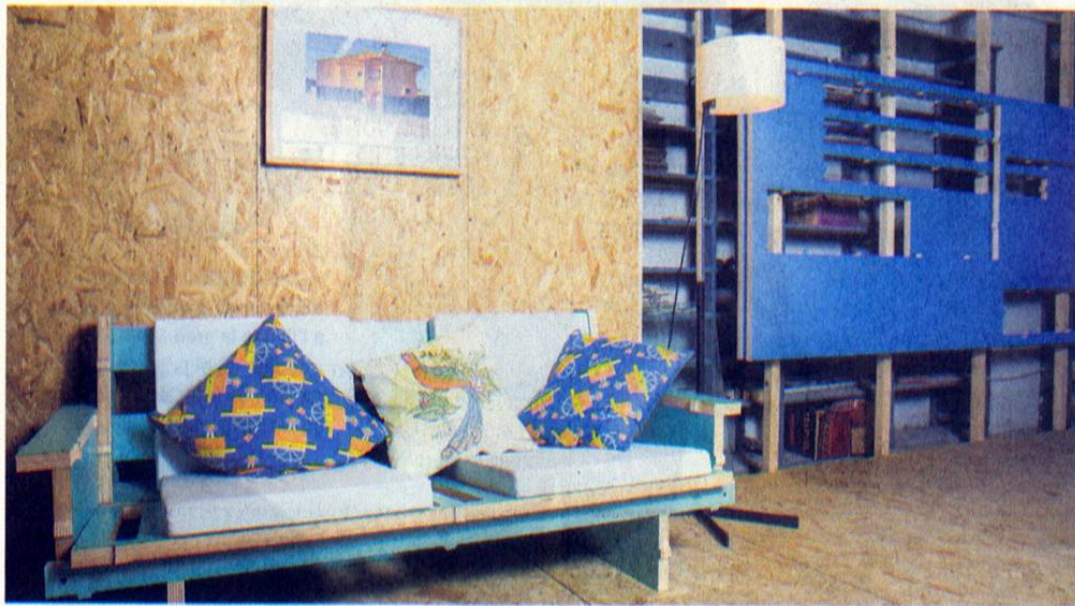

Tendències

Coordina
Eugènia Sendra
esendra@timeout.cat
@eugeniassendra

Fer un moble, i una casa

Dins d'una antiga ferreteria Balius del Poblenou s'ha instal·lat La botiga de l'Anson, un 'showroom' amb ADN artístic i molt de disseny. Per **Eugènia Sendra**

reproduccions dels originals. La butaca Brullet, el sofà Saurí o la taula Lecina es fan com als 60, "a base d'encaixos, sense cargols, amb pi de Flandes", revela Anson. Però l'artista ha anat més enllà i ha apostat per la industrialització i el concepte del fes-t'ho tu mateix: el plòter d'ocumé i fòrmica acaba sent un moble i la resta de plafó es pot reaprofitar com a quadre.

L'artista està satisfet de jugar a fer de botiguer. "M'agrada que el meu treball se situï al límit de l'art i la vida quotidiana". Com son pare, s'ha acompanyat de

“

M'agrada que el meu treball se situï al límit de l'art i de la vida quotidiana

creadors del moment per fer realitat un showroom efímer que existeix dins del local d'una antiga ferreteria Balius del Poblenou. No hi han fet obres, ni tret la pols, només han encaixat una arquitectura dins de l'espai i han seleccionat els accessoris 'imprescindibles' per al dia a dia. Els llums dels MAIO, les teles d'artista dels Degénero Ediciones més els dissenys de FerranElotro, les fotos de Pere Grimau i les litografies del col·lectiu El dit a l'ull. Anson fill signa els plats de ceràmica amb frases de Prouvé i altres personatges, com Joaquim Anson, que sovint repetia que "si els vols més barats [els mobles], envernissa'ls tu mateix".

La botiga de l'Anson
Pallars, 175 (Poblenou).

Quan el comissari Frederic Montornés muntava *Espècies d'espais* al MACBA va contactar amb Martí Anson: volia que l'artista de Mataró fes un projecte extern per a la mostra sobre la idea perequiana de tots els espais que habitem, del més íntim a l'universal. Anson va tenir clar el microcosmos de seguida, diu. "Tenia un projecte guardat, la botiga que va obrir el meu pare, del 1969 al 72".

Viatgem als 60. Joaquim Anson treballa com a gerent d'una escola i l'arquitecte Jordi Capell l'anima a col·laborar fent el disseny de mobiliari per als seus habitatges, en un moment de cooperativisme intens a Mataró. Amb el boca-orella arriben els primers encàrrecs per a Anson i després la botiga Cau Bau, un *showroom* on els mobles s'exhibeixen al costat de les peces de Ricard,

Marquina i Milà. Però Anson tanca la botiga, i la carpeta de projectes. De retorn al present, el fill reobre l'arxiu i es dedica a seguir la pista dels dissenys del seu pare per cases de Mataró, Barcelona i Tarragona durant prop de dos anys. També rastreja àlbums familiars per completar l'inventari i captar l'essència de les peces, que sovint es feien a mida. Fins que es decideix a manufacturar